

1. Naar opa

‘Mam, ik ga naar opa!’ roept Fin onder aan de trap. Mama is aan het stofzuigen. Hoort ze hem wel? Met drie treden tegelijk neemt hij de trap. Zachtjes tikt hij mama aan. Ze maakt een sprongetje. ‘Fin toch, je laat me schrikken.’ Mama zet de stofzuiger uit. ‘Wat is er?’

‘Ik ga nog even naar opa.’

‘Dat zal hij leuk vinden’, zegt mama. ‘Doe je hem de groeten?’

Fin knikt. Dan draait hij zich om en holt de trap af. Een paar tellen later loopt hij buiten op de stoep. Hij diept een doosje smarties uit zijn jaszak. Die had hij nog bewaard van een traktatie op school. De kleine gekleurde chocolaatjes laat hij in één keer in zijn mond glijden. Mmm, echt lekker. Wat verderop gooit hij het doosje in de afvalbak. Hé, wat is dat? Er zit een sticker op de afvalbak met een plaatje van een stapeltje euro’s.

‘Weggegooid geld’, leest hij.

‘Interessant, hè?’

Fin kijkt opzij. Een jongen met een vuilniszak in zijn hand lacht naar hem. ‘Je kunt rijk worden van afval.’

‘Hoe dan?’ vraagt Fin verbaasd.

‘Lees maar, hier staat het: *Lever je oud papier, kleding en*

plastic in voor geld. En dat is nu precies wat ik ga doen: plastic verzamelen en inleveren.'

De jongen wijst naar een struik naast de boom verderop. 'Wedden dat daar minstens één plastic flesje onder ligt? Je wilt niet weten hoeveel troep er zomaar op straat gegoooid wordt.'

De jongen hurkt naast de struik. Hij duwt de takken opzij en steekt zijn hand onder de struik. 'Zie je wel? Twee plastic flesjes!'

'Waar breng je die dan naartoe?' vraagt Fin.

'Kijk maar op de website', zegt de jongen. 'Hier staat het: *afvalloont.nl*. Maar nu ga ik verder met zoeken. Enneh ... wees gewaarschuwd: dit is mijn verzamelgebied.' Hij kijkt hem doordringend aan. 'Begrepen?' Fins mond valt open. Wat doet die jongen opeens stom! 'Nou?' vraagt de jongen.

Fin haalt zijn schouders op. 'Jij bent hier de baas toch niet?' En dan zet hij het op een lopen. Hij heeft geen zin om nog langer met die jongen te praten.

'Schijtluis!' hoort hij de jongen roepen.

Is hij niet. Hij gaat alleen maar rennen om snel bij opa te kunnen zijn. Heus niet omdat hij bang voor die jongen is.

Hijgend staat Fin even later voor de deur van opa's huis. Hij belt aan en kijkt omhoog naar alle ramen. Opa woont in een groot huis. Helemaal alleen. Dat vindt

hij niet fijn. Vorig jaar is oma overleden. Opa mist haar nog elke dag. Daarom gaat hij vaak naar opa. Als opa bezoek krijgt, voelt hij zich niet zo alleen.

Fin hurkt bij de brievenbus en gluurt de gang in. Waar blijft opa? Zou hij soms een middagdutje doen?

'Opaaa', roept Fin door de gleuf van de brievenbus.

Ongeduldig begint hij te tellen: 'Eén ... twee ... drie ... vier ... vijf ... zes ... zeven ...'

Ha, daar komt opa aan. Bijna tuimelt hij tegen opa aan als die de deur openzwaait.

'Nou, nou', zegt opa, 'jij valt met de deur in huis.' Hij geeft Fin een knipoogje.

'Hallo opa.' Fin schiet in de lach. Opa heeft een broek aan met een beetje korte pijpen. Daardoor zie je dat hij één blauwe en één bruine sok aan heeft.

'Dag Fin.' Opa drukt hem tegen zich aan. Fin voelt de trui van opa tegen zijn wang kriebelen. De trui ruikt een beetje naar zweet en naar jus.

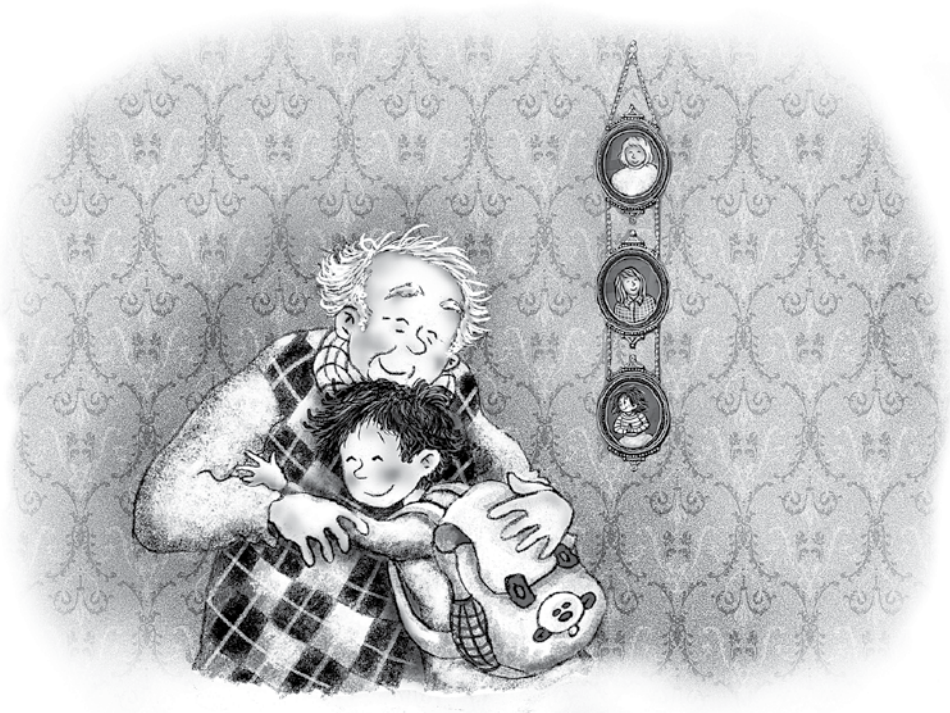
Opa laat hem los en drukt een zoen op zijn voorhoofd.

'Fijn dat je gekomen bent.'

'Gaan we een spelletje doen, opa?'

'Een spelletje? Ik heb helemaal geen spelletjes.'

'Jawel, opa', zegt Fin. Hij loopt vlug naar de woonkamer. Op de onderste plank van de boekenkast staan de puzzels en spelletjesdozen. Onder op de stapel ligt vier-op-een-rij. Daar heeft hij echt zin in. Met twee handen trekt hij de doos voorzichtig onder de stapel

vandaan. Hij loopt ermee naar de grote tafel voor het raam.

‘Ziet u wel?’ zegt hij tegen opa die net de kamer inloopt. ‘U hebt echt wel spelletjes.’

‘Ach ja’, zegt opa, ‘dat was ik even vergeten.’

Fin zet de plastic standaard neer. Hij haalt de gekleurde rondjes uit de doos en maakt er stapeltjes van. ‘Ik wil de rode, dan mag u de gele.’

Opa gaat aan tafel zitten. Hij veegt de gele rondjes met zijn arm naar zich toe.

‘Ik begin’, zegt opa.

‘Wacht even, opa. Ik ben bijna klaar.’ Fin geeft opa nog een geel rondje. ‘Deze is nog voor u.’

Opa duwt het rondje helemaal links door het plastic raam.

Fin laat die van hem in het midden naar beneden vallen. In het midden heb je de meeste kans om te winnen, toch?

Opa is weer aan de beurt. Hij gooit zijn gele rondje helemaal rechts naar beneden. Hm, dat is niet zo slim van opa. Op de onderste rij kan hij nooit meer vier op een rij krijgen.

Fin doet nu vlug een rondje in de gleuf, zodat hij precies boven zijn andere rode terechtkomt. Hij bijt op zijn lip. Zou opa het in de gaten hebben?

Nee, opa laat zijn gele rondje naast Fins rode neerkomen.

Nu kan Fin rustig zijn derde rondje boven op de tweede laten vallen.

Hij houdt zijn adem in. Nu zal opa hem vast dwars gaan zitten ...

Opa staart naar de plastic standaard.

‘U bent aan de beurt’, zegt Fin.

‘O ja.’ Opa wrijft in zijn ogen. ‘Ik was er even niet bij met mijn gedachten. Ik dacht aan oma, die was hier altijd zo goed in.’

Weer duwt opa helemaal links een rondje naar beneden.

‘Joepie!’ Fin duwt zijn vierde rondje precies boven de andere rode naar beneden. ‘Gewonnen!’
Opa staart er met open mond naar. ‘Ja, je hebt gelijk.’
Fin schuift het klepje open. Daardoor rollen alle rondjes op de tafel.

‘Nog een keer?’

‘Natuurlijk’, zegt opa. ‘Nu wil ik winnen.’

Maar weer wint Fin met gemak. Zo vindt hij er niet veel aan.

‘Zullen we stoppen, opa?’

Opa zucht. Hij kijkt treurig naar Fin.

‘Geeft niks’, zegt Fin. ‘Wilt u over vroeger vertellen?’

Opa’s ogen beginnen te stralen. Fin lacht. Er is niets wat opa liever doet dan vertellen over vroeger. Vooral over de tijd dat papa klein was.

Opa loopt naar de bank. Fin ploft naast hem neer.

‘Toen jouw vader nog een kleine jongen was’, begint opa, ‘hield hij heel erg van kleine beestjes. Hij verzamelde pissebedden, wormen, lieveheersbeestjes en slakken in jampotten of in schoenendozen.’

Opa lacht. ‘Je moest echt uitkijken of je niet op een van die beestjes stapte. In zijn slaapkamer liet hij ze soms vrij.’

Fin schiet in de lach. Hij ziet al die beestjes al lopen en kruipen. Misschien kroop er wel eentje in papa’s bed!

‘Verzamel jij ook wel eens iets?’ vraagt opa.

Fin vouwt zijn armen over elkaar. 'Eh ... soms voetbalstickers of dierenplaatjes.'

Hij denkt opeens aan de jongen die plastic flesjes onder de struiken vond. Hij zei dat je daar geld voor kreeg. Ja, dat wil hij ook: plastic verzamelen.

'En nu ga ik plastic verzamelen', zegt hij. Hij kijkt op de klok. Het is bijna halfzes. Als hij nu naar huis gaat, kan hij onderweg nog wat naar plastic speuren.

'Plastic?' vraagt opa. Hij kijkt Fin met grote ogen aan.

'Wat heb je daar nu aan?'

'Daar kun je geld voor krijgen', zegt Fin. Hij vertelt opa van de jongen die hij tegenkwam op weg naar opa's huis.

'Hij zei dat al het plastic dat hij vindt in onze buurt van hem is. Stom hè? Net of hij de baas is.'

'Kijk maar een beetje uit voor dat soort jongens', zegt opa. 'Krijg daar geen ruzie mee.'

Fin slaat zijn armen om opa heen. 'Dat doe ik, opa. Maar nu ga ik naar huis. Misschien vind ik nog wel wat plastic onderweg.'

Opa schudt zijn hoofd. 'Je kunt beter plaatjes sparen, hoor.'

Fin geeft opa een kus. 'Dat doe ik nog steeds, opa. Tot ziens.'

Opa wil overeind komen.

'Blijft u maar zitten, ik kom er zelf wel uit.'

'Goed jongen, tot ziens. Doe je de groeten aan iedereen?'

'Doe ik. Dag opa!'

Een paar tellen later loopt hij al speurend over de stoep. Jammer, hij komt niets van plastic tegen. Die jongen heeft natuurlijk alles al voor zijn neus weggekaapt.

